

109361

17. 5. 43.

Manuskript

Torget i
Landsbyen
V. 2.

Ethvert tidsrom i et folks historie rommer på en gang en avslutning og en begynnelse, en høst og en våronn. Innhøstingen av fruktene av tidligere virksomhet, og såing av det nye som skal modnes i kommende tid.

Serlig utpreget blir dette i en tid som ikke bare er vanlige trappetrinn i slektenes vindeltrapp, men en epoke, et vendepunkt i tiden, et skille mellom historiens perioder hvor en gammel tidsalder slutter, og en ny historiens tidsalder begynner.

De 10 år vi idag minnes fra Nasjonal Samlings stiftelsesdag 17. mai 1933 til 17. mai 1943 er en epoke i ordets sterkeste betydning - et tidehverv.

I erkjennelsen av at vi stod på terskelen til en ny tid, og at epokegjørende begivenheter forestod i nær framtid, valgte jeg for 10 år siden med hensikt 17. mai til å legge fram oppfordringen til å organisere vår nasjonale samlings- og fornyelsesbevegelse. Det var ikke nettop meningen å helde ny vin på gamle krukker. Men nasjonaldagen måtte dog fylles med nytt innhold. Den hadde tapt enhver levende forbindelse med det som den skulde være en minnedag om. Men den var dog Norges nasjonaldag og frihetsdag. Og den stod fremdeles som et historisk symbol på en hendende tidsalders ideer.

Jeg så en dyp mening i at den bevegelse som skulde bære

fram den nye tid i Norge, trådte offentlig og organisert fram nettop på denne dag. Nasjonaldagen skulde erobres for den nye tid. Det skulde bringes til uttrykk at vel er vår bevegelse radikal og revolusjonær. Den går til bunnen av tingene, ødelegger gamle former og skaper nye, medfører omkasting av tilvante ideer og tilegnelse av helt nye forestillinger. Men på samme tid skal den også, og i framtreddende grad, være bevarende og gjenfødende, holde en organisk sammenheng i vårt folks utvikling og tradisjoner, og føre det tilbake til dets evige livsgrunnlag og naturgitte livslinjer. Idet vi tar hensyn til den moderne utviklings krav og muligheter, skulde vi søke Norges framtid på det grunnlag og på de linjer hvor dets store fortid lå. - - - - -

Forøvrig er det idag ikke bare et 10 - års jubileum vår bevegelse kan feire. Strengt tatt og med full rett er det et 25 - års jubileum.

Som ung offiser i Russland i 1918, under inntrykket av den første verdenskrig og av den russiske revolusjon, utformet jeg de tanker og grunnsetninger som den dag idag i alt vesentlig utgjør vår bevegelses idémessige grunnlag og innhold. Ansikt til ansikt med krigen og revolusjonen fikk jeg et overveldende inntrykk av at hele vår sivilisasjon var havnet i den største krise i hele sin historie. Med en naturlovs nødvendighet vilde den kapitalistiske og ~~såkalte~~ kristne verden bryte sammen i den materialistiske kommunisme, hvis man ikke fant fram til positive rådebøter.

Verdenskrigen og bolsjevikk-revolusjonen var bare de ytre

uttrykk for den uhyre gjæring som var kommet inn i verden. Kommunismen var ikke noe spesifikt russisk fenomen. Det var et internasjonalt, historisk betinget utviklingsfenomen, i direkte nedstigende linje fra reformasjonen og den franske revolusjon, et forfallsfenomen i hele vår kulturkrets, og samtidig et falskt middel mot den moderne verdens sykdom, en verdenssammensvergelse ledet av jøder, som utnyttet folkenes nød og deres trang til og krav på rettferd, framskritt og åndelig som politisk, sosial og økonomisk nyordning. Kommunismen uten maske var en klar og dødelig fiende av alle våre germanske livsverdier, de som også bærer hele den europeiske kultur og alle Europas nasjonale folkesamfunn. Kommunismens seier vilde være døden for vår kultur og sivilisasjon. For Norden i serdeleshet og dermed for Norge innebar denne utvikling også at den gamle fare fra øst no dukket opp igjen i en ny og langt verre form.

Å formulere teoretisk de prinsipielle politiske rådebøter mot denne farlige utvikling var ikke vanskelig, når man forstod sin tid og hadde sine nasjonale følelser og sine raseinstinkter i behold. Lær folk å forstå den historiske kjensgjerning at den nordiske folkeætt og det germanske innslag i andre folkeætter har skapt Europa, og gjennom det også de samfunn som Europa har grunnlagt hinsides havet, og du har lagt det meste av grunnen for alt som skal følge og for å vinne over denne verdenskrisen.

Det var ~~en~~ utviklingens uomgjengelige krav at de germanske folk, og helst hele Europa, måtte stå sammen mot den

verdensfare som trakk opp i øst. I motsetning til den da gjengse oppfatning, ikke minst i Russland, at bolsjevismen var et krigsintermeso, som vilde være likvidert i løpet av ganske kort tid, var min mening at her var virkelig en verdensrevolusjon satt igang, og det i mer enn én betydning av dette ord. De germanske folk i Europa burde etter min mening møte den kommende katastrofe og på en eller annen måte gå inn for en germansk nyordning i Russland, som jo opprinnelig var en nordgermansk statsdannelse, og gjenvinne Russland for den europeiske sivilisasjon. Det mellomfolkelige samarbeidet som en blir nødt til å drive i vår tid, burde i første rekke bygges på samarbeide mellom de germanske folk, Veien til den nye organisasjon av verden og Europa som det var så meget tale om skulde komme etter verdenskrigen, måtte gå gjennom en samling av de germanske folk. En sådan utenrikspolitikk vilde også trygge Norges stilling i verden og bedre enn noe annet gi det norske folket de utviklingsmuligheter det tilkommer som det folk hvor de germanske urkilder og raseverdier er bevart renest og sterkest.

For det annet er kommunismen den gjennomførte materialistiske livsanskuelse, menneskesamfunnene organisert på totalt materialistisk grunnlag. Kommunismen går således på en vis til roten av tingene, og menneskene har tydd til kommunismen fordi de tydelig så at den gjør det. Skal man overvinne den jødiske materialistiske ånd i dens to utforminger liberal-kapitalismen og kommunismen, må en bygge på en idealistisk livsanskuelse som går dypere enn til å se på verden som en dampmaskin og på mennesket som et slumpeverk av stoffet, hvis liv utelukkende er bestemt av

økonomiske faktorer.

På dette dobbelte grunnlaget— germansk rasebevissthet og idealistisk livssyn— måtte tidens to store tanker, nasjonalitetstanken og solidaritetstanken, forenes i en nasjonal sosialisme med bevaring av individets rett, det private tiltak og den private eiendomsrett. Vi måtte få et fast styre som kunde organisere nasjonen til samlet innsats på tvers av partipolitikk og klassekamp og forene det nasjonale og det sosiale ideal.

Det moderne samfunn kunde heller ikke fortsatt leve og arbeide under et foreldet finansielt system som splittet folket mer og mer i kapitalister og eiendomsløse lønns- og renteslaver, og førte med seg som et uungåelig resultat, permanent arbeidsløshet og periodiske nedgangstider med all deres elendighet og lidelse, og som hvis det ble tillatt å fortsette, vilde ende i en katastrofe. Midt i overfloden av mat og andre livsfornødenheter led masser av mennesker savn og nød fordi de manglet penge til å betale med, og i sin hjelpeløshet heller ikke hadde noen chance til å tjene dem ved nyttig arbeide, som det dog var fullt opp av, hvis det bare ble ordentlig organisert. De umåtelige tekniske framskritt og vitenskapens anvendelse i landbruk, industri og samferdsel vilde muliggjøre alminnelig velstand, hvis det ikke var for et hemmende økonomisk og finansielt system. Derfor måtte kapitalismen og pengenes makt brytes, arbeidet settes i høisetet, de menneskelige muligheter og landets naturrikdommer fullt utnytted ved ærlige og kloke reformer.

Dette var hovedpunktene i de refleksjoner som jeg i 1918 i Russland gjorde meg om tingene, og som jeg delte med den derværende handelsråd ved Norges Legasjon, noverende finansminister P R Y T Z.

Dette var begynnelsen til Nasjonal Samling. Men først etter at jeg i slutten av 1929 kom tilbake til Norge, kunde jeg for alvor ta fatt på oppgaven og sette bevegelsen ut i livet. Jeg hadde hele tiden, avbrutt av kortere tjenestegjøring hjemme, vært bunnet av mitt arbeide ute og hadde også i høieste grad vært opptatt av å studere det russiske spørsmål. Dessuten var det meg ganske klart, særlig etter hvad jeg så i Russland, at saken ikke bare var et rasespørsmål og et politisk, sosialt og økonomisk spørsmål, men som alt verdenshistorisk i sin kjerne et spørsmål om menneskets hele forhold til tilværelsen. Og den side av saken fanget min største interesse.

Jeg fulgte riktignok med oppmerksomhet utviklingen hjemme, og det med stigende bekymring. For jeg så klart og kjente godt den katastrofe som truet.

Jeg håpet imidlertid i min utlendighet at det var andre som hjemme vilde ta opp arbeidet for å gjenreise Norge. Særlig satte jeg min forhåpning til FRIDTJOF N A W S E N, og jeg vilde da stå ham bi også i dette arbeide. Flere ganger talte jeg med ham

om disse ting. I serlig grad så også Nansen Norges sak i sammenheng med det germanske, europeiske og russiske problem, og han hadde jo også i serlig grad forutsetningen for å gjøre en stor innsats her. Våren 1930 døde imidlertid Nansen, og jeg så at det var min plikt ikke igjen å reise ut som oprinnelig tenkt, men å bli hjemme, selv ta saken opp i Norge, og å vie den all min kraft.

Fedrelandet var i fare, og en nordmanns plass var i Norge. Jeg tok fatt på arbeidet og skrev så først "Russland og Vi" som, foruten en grundig gjennomgåelse av det russiske spørsmål, inneholdt isprengt i teksten, et helt program for den nødvendige nyordning.

Dernest begynte jeg sammen med en del meningsfeller å organisere en bevegelse på det samme grunnlag under navn av "Nordiske folkereising i Norge". Ordet "nordisk" var her å forstå i rasemessig og ikke i geografisk betydning. Ideen med navnet var at dette var den serlige norske nasjonale bevegelse, og at den skulde søke forbindelse med eller gi impuls til lignende bevegelser i de andre germanske land og i land med nordisk raseinnslag.

Organisasjonen skulde foreløpig ikke være noe politisk parti, men en bevegelse på tvers av eller utenom de vanlige partier. Retningslinjer (program med kommentarer) og lover ble vedtatt på konstituerende møte i Oslo 17. mars 1931. Organisasjonsarbeidet var såvidt kommet igang, da jeg kort etter ble kalt til forsvarsminister i bonderegjeringen, og dermed offisielt måtte stille arbeidet med Folkereisingen i bero, ^{Derfor} selv om jeg i min politiske

virksomhet ¹⁴ stadig hadde dens retningslinjer fortsat fast for øie.

De to år som forsvarsminister var da også i virkeligheten en hard innledende kamp for gjennomføringen av Nasjonal Samlings program.

Ved Menstad i juni 1931 måtte jeg som forsvarsminister stoppe det kommunistiske revolusjonsforsøket i Norge. 7. april 1932 hadde jeg et avgjørende oppgjør i Stortinget med kommunismen, etterfulgt av den s.k. Quisling-sak, hvor såvel Arbeiderpartiet som Kommunistpartiet ble grundig avsløret og i betydelig grad lammet i sitt fortsatte omstyrtningsarbeide. Og vi stod foran en kanskje avgjørende vending i tingenes utvikling, da det våren 1933 lykkedes partipolitikerne, som begynte å føle grunnen svikte under seg, smart å sette bevegelsen midlertidig ut av spillet ved å fjerne hele den regjering hvor jeg var det farlige medlem. Forsøket på å nå Nasjonal Samlings mål gjennom det forutsetningsvis nasjonalt innstilte bondepartiet var strandet. Bondepartiet - også et klasseparti - hadde ikke den nødvendige klarhet og den innvirkningskraft til å gjennomføre disse oppgaver. Det gjenstod ingen annen utvei enn å organisere et nytt nasjonalt samlingsparti for å få kjempet fram de nødvendige reformer.

Den 10. mars 1933 vedtok derfor ledelsen i den Nordiske Folkereising å omdanne bevegelsen til politisk parti under navn av NASJONAL SAMLING. Og den påfølgende 17. mai, idag for 10 år siden, offentliggjorde jeg min "Oppfordring til Nasjonal Samling" med et program som var en aktualisert variasjon av de gamle ideer.

og av Folkereisingens retningslinjer. Det er forøvrig ganske kuri-
øst at det endelige navn på bevegelsen, etter en rekke diskusjoner
om hvad barnet skulde hete, ble det navn som jeg for 25 år siden
i Petrograd hadde satt som betegnelse over de første utkast til en
bevegelse som idag har makten i Norge, og som så avgjørende har
grepet inn i vårt folks skjebne: NASJONAL SAMLING.

Den 28. - 29. januar 1934 ble partiets prinsipielle program
framlagt og godtatt på partiets første riksmøte i Oslo og har
siden ikke vært endret.

Jeg vil ikke her gå nærmere inn på utviklingen i alle disse
forløpne kampens år. Men jeg vil på denne minnedag rette en opp-
riktig og hjertelig takk til alle kampfeller som har kjempet stand-
haftig med i bevegelsens rekker, og som har holdt ut gjennom alle
vanskelighetene inntil vi brøt igjennom, og som fremdeles holder
ut, og vil holde ut inntil døden. En serlig takk vil jeg rette
til de gamle kampfeller som helt fra bevegelsens begynnelse har
vært trofast med i disse 10 lange år. Når vi, Kamerater og Kamp-
feller, ser tilbake på disse begivenhetsrike år, så fulle av alle
slags omskiftelser, av onde og gode dager, av kamp og strid, av
motgang og medgang, men mest det første, så må vi vel si at det
er en serdeles merkelig, ja en fristes til å si en skjebnebestemt
utvikling. Men i serlig grad tror jeg at vi ved et slikt tilbake-
blikk må sanne riktigheten av de ord Fredrik den Store skrev i
slutten av historien om sin store kamp for fedrelandets frihet og
framtid: "Die Standhaftigkeit ist es allein, was in den grossen

Geschäften aus Gefahren zu erretten vermäg". Standhaftighet og ut-
holdenhet er det som i de store ting alene fører til målet. I hele
 vår bevegelses historie ser man, at vi, på tross av alt, urokkelig
 har fulgt en konsekvent linje. Den viser også veien framover. Blik-
ket framover, skal også denne minnedag først og framst være viet.

II.

La oss først se litt på forholdene innenriks.

I hver periode i den historiske utvikling ytrer seg en be-
 stemt framherskende tendens, en trang til en viss nyordning som
 streber etter å bli virkeliggjort, og som kjennetegner tiden. Ut-
 vikling og framskritt beror nettop på at det i hver slik periode
 ytrer seg en bestemt bevegelse i menneskesinnene og i folket ^{for å}
 for å virkeliggjøre visse mål, og så i neste periode kommer en
 streben mot andre mål. Menneskeånden og samfunnene er under en sta-
 dig utvikling, og nettop denne kamp mellom motsetningene, mellom
 gammelt og nytt, bidrar til å fremme utviklingen.

Den må være åndelig blind eller forblindet som ikke ser at
 den ledende tendens i Europa i det 19. århundre - slik som det
 også tydelig kom til uttrykk på Eidsvoll i 1814 og i hele Norges
 historie århundret framover - var oppgjøret mellom ^{for statsmakten} ~~monarki~~ og
 folkesuverenitet. Å grunne all offentlig makt bare på nasjonalsu-
 vereniteten - folkestyret - det var den nye tids politiske
 prinsipp. Og de fleste andre indre motsetninger hang sammen med
 dette og med den parallelt løpende økonomiske utvikling til indu-
 stri- og finanskapitalisme.

Ettersom folkestyret og kapitalismen setter seg igjennom (hos oss skjedde dette i den siste menneskealder før den første verdenskrig, 1884 - 1914) trer en ny tendens tydeligere og tydeligere fram: tendensen henimot statskapitalisme og proletariats diktatur. Samtidig ser vi hvorledes kombinasjonen av folkestyre, kapitalisme (pengevelde) og den stadig mer og mer omsegripende individualistiske, materialistiske livsinnstilling leder til at samfunnet søndres og splittes opp. Folkestyret utvikler seg til en ødeleggende kamp mellom stridende økonomiske og politiske interessegrupper, en utvikling som bare kunde føre til de mest tragiske følger, til oppløsning og nasjonal katastrofe, og i sin fortsettelse til nasjonens utslettelse og folkets trelldom under vestens jødepengevelde eller østens jødebolsjevisme. I Norge førte det til 9. april, som samtidig satte stopp for denne utvikling.

Men det er denne avbrutte linje de norske emigrantklykkene i Sverige og England akter å gjenoppta sammen med de hjemlige jøssinger og bolsjevikker, når Norge engang er "befrikk". Eller som herr Nygaardsvold uttalte i et foredrag i London for 14 dager siden: "Etterkrigsproblemene kommer til å bli mange og store samt vanskelige å løse. Freden må ikke finne oss like uforberedt som krigen gjorde. Først og framst må den s.k. nyordningen og hele nasismens vesen og mentalitet sopas ut av landet!"

Nygaardsvold er riktignokk en stor børste. Men foreløbig er det no han og hele hans vesen og følge som er sopt ut av landet.

Eller som det heter i Norønna-kvadet:

"Mangt som før var bredt og mektig,
Minket no, og bort det bares."

Og det er vår oppgave å fortsette rengjøringen så grundig og å be-
feste nyordningen slik, at det under ingen omstendigheter er noen-
somhelst chance hverken for London til igjen å sette sin danske ge-
neralagent på Norges trone, eller for Moskva til igjen å få sine
menn i Norges riksstyre - ei heller for den jødiske generalagent
herr Levy Rensburger Hamburger Hambro til å gjenoppta sin så brått
avbrutte geschäftige amerikansk-orientalske virksomhet i landet vårt.

Nei! En ny tid lyser over alle jordens topper!

Og den største styrke for oss i Nasjonal Samling er nettopp
at vi arbeider for å gjennomføre og befeste i det norske folkesam-
funnsordningen den nyordning som denne nye tid krever, og som både er i pakt
med utviklingens krav og med det som folket vårt trenger og i virke-
ligheten attrår.

Ta vårt program og se på våre programposter! Var det tomme
valgløfter, valgagn? Kan ikke enhver overbevise seg om at våre
programposter er harmoniske og integrerende ledd i en ny og bedre
samfunnsordning som er klarsynt og forutseende satt opp, og som no
konsekvent og med uimotståelig kraft etterhvert settes ut i livet.
Deres gjennomføring gir grunnlaget for at det norske folk kan ber-
ge seg gjennom krigens påkjenning og vanskeligheter, og lover rik
velstand for alle når disse vanskelige nøds- og krigstider engang
er forbi.

Tross alle vanskeligheter som krigen og forholdene forevrig
legger i veien, har vi i løpet av 2 1/2 år gjennomført en rekke

av de nødvendige og i vårt program bebudede reformer og omlegginger i statens og samfunnets ordning og styre, foruten alle de serlige tiltak som krigssituasjonen har krevet.

Etter at Norges Næringssamband no er satt ut i livet, gjenstår i forbindelse med den organisatoriske nyordning av stat og samfunn ikke vesentlig annet enn ~~Norges Arbeidssamband~~ og Arbeidets Lov, ~~Arbeidssambandet er under gjennomføring, og Arbeidets Lov~~ foreligger ferdig utarbeidet. Dermed skulde praktisk talt det organisatoriske grunnlag være skapt. Det gjenstår detaljer og finpussing - og så fortsatt å fylle og gjennomstrømme hele den nasjonale organisme med den rette ånd og livskraft. Vårt program som vi siden det ble framlagt ikke har forandret en tøddel i, og som vi ikke på noe punkt har sviktet eller vil svikte, er en garanti for vår faste vilje til å skape rettferdige og gode samfunnskår for alle landsmenn, så snart krigsforholdene tillater.

Er det alt dette Nygaardsvold vil sope ut av landet?

Hvad er det egentlig disse folk vil?

Hvad er det de har tenkt seg å innføre når de har slått ihjel nasistene og "sopt" ut nyordningen?

Russiske tilstande med engang? Eller foreløpig bare den gamle partipolitikken, klassekampen, lockoutene, streikene, arbeidsløsheten og Dagbladet - og så Aronstam, Cohn, Fein, Glick, Goldberg, Goldenheim, Goldfart, Goldwasser, Levenstein, Levinson, Nachtstern, Nathan, Rabinowitz, Rosenblum, Rubinstein, Salomon, Steinsaphir, Weinstock og Moses Apelsin tilbake med Hambro i

spissen? Jeg er av den mening at slike reaksjonære bestrebelsor ikke bare strider mot den utviklingens kraft og streben som ligger i tiden, og mot Norges livsinteresser. De strider også mot det norske folks virkelige vilje og mot kjensgjerningenes sannhet, mot det som no skal og må skje med det norske folk, mot tidens bydende krav, de som det er Nasjonal Samlings oppgave å fylle og å få hele det norske folk til å fatte og å fylle.

III.

Således har hver tid sin streben og sitt ideal. Den er et uttrykk for det som er verdensviljens krav i utviklingen. Og den som vil utrette noe positivt for verden og for sitt folk må forstå sin tid, gjøre seg dens oppgave klar, og så av all kraft arbeide for det som han synes er nødvendig og som hans overbevisning og samvittighet tilsier ham.

Dette gjelder i minst like stor grad forholdet folkene og statene seg i mellom som de indre forhold. Og da de utenrikspolitiske forhold i slike tider som no helt dominerer de indre forhold, må vi fram for alt med hensyn til Norges plass i verden forstå vår tid, ville det som er godt og riktig, og gjøre det som er klokt.

Det 17. og 18. århundre var preget av dannelsen av de europeiske stormakter. I det 19. århundre var det statenes fortsatte utvikling på nasjonalitetsprinsippets grunn som var den framherskende tendens, det som utviklingen strebet etter å virkeliggjøre. Hver stat og hvert folk var opptatt med å konsolidere, utbygge og utvide sin egen nasjonalitet. Den 17. mai er jo nettopp

vår hjemlige merkedag for denne europeiske epoke, Norges nasjonale frihets- og selvstendighets dag. Og hele forrige århundre var jo for Norges vedkommende fyllt av kampen for å fullende i forhold til Sverige det nasjonale frihetsverk fra 17. mai 1814.

Samtidig ser vi en annen verdensprosess gå gjennom alle den nyere tids århundrer: verden oppdages og erobres, og stormaktene strir om å dele verden mellom seg.

Således forberedes overgangen til en ny verdensperiode, i hvilken verdensmakter danner seg og holder oppgjør med hverandre. Samtidig vokser fram nye store makter utenfor Europa, i Amerika og i Østen.

i verdenspolitikken.

At det 20. århundres dominerende tendens er organiseringen av slike verdensmakter, deres innbyrdes kamp om eksistens og livsrom for sine folk, og deres sluttlige konstituering og innordning i en ny verdensordning, kan det ingen tvil være om. Det er av avgjørende betydning å innse klart denne grunnleggende kjensgjerning og å innrette seg klokt og besluttsomt deretter, hvis det norske folk skal kunne sikre sin framtidige nasjonale eksistens, ~~sin nasjonale frihet og selvstendighet,~~ og landet vårt få sin rette plass og gjøre seg gjellende i omveltningene og nyskapingen i vår tid, og ikke bli satt sjakk-matt eller bli helt knust i dette verdensoppgjøret.

Hvilke er disse verdensmakter?

Foruten Japan og Kina i det fjerne Østen, er det Amerikas Forente Stater, Det Britiske Verdensrike og Sovjetunionen, og mellom disse det nye Europa under Tysklands førerskap. De iberiske

stater på begge sider av Atlanterhavet med sine umåtelige og rike landområder kunde - forbundet i en eller annen form - også danne en verdensmakt. Riktignok måtte de sydamerikanske stater da vise en sterkere nasjonal selvstendighetskraft kontra England og dollar-imperialismen enn de hittil har gjort.

Likeoverfor disse historiske kjensgjerninger er det et samvittighets- og skjebne - spørsmål for enhver nordmann dette:

Hvad skal Norge gå inn for?

Dette spørsmål er ikke besvart med det som kanskje ligger de fleste nordmenn på lebene: "For Norges frihet og selvstendighet! Punktum!" Og det fordi, at Norges virkelige frihet og selvstendighet nettopp er avhengig av dette spørsmåls riktige løsning.

Også emigrantregjeringen og de hjemlige jøssinger foregir iallfall å kjempe for Norges frihet ~~og selvstendighet~~. Men hvad er det de vil oppnå ved sin saboterende politikk, som i virkeligheten bare tjener London og Moskva, de anglosaksiske og russiske verdensmakter og engasjerer Norge som et engelsk eller russisk lydrike? Hvis det kunde tenkes at deres politiske bestrebelser skulde få overtaket i det norske folk uten i forbindelse med et avgjørende tysk nederlag, så vilde resultatet uvegerlig bare være at Tyskland ble nødt til å gjøre Norge til et tysk protektorat, og at Norge for en uoverskuelig framtid, kanskje for alltid, mistet sin frihet ~~og selvstendighet~~. Hvis derimot våre motstanderes politikk skulde lykkes ved at Tyskland tapte krigen, så vilde dette

i og med Tysklands nederlag etter all menneskelig beregning, bety at Norge helt eller delvis ble erobret av Russland og bolsjevisert. I beste fall vilde det innebære at Norge, etter først å ha vært skueplassen for en stor og ødeleggende invasjon, vilde bli en hovedkrigsskueplass for et kommende oppgjør mellom Amerika - England og Sovjet-Russland, et oppgjør som ikke vilde la vente lenge på seg, når disse allerede no rivaliserende verdensmakter sto ansikt til ansikt etter at Tyskland var slått ut.

Vi undervurderer ikke Amerikas, Englands og Russlands styrke eller den internasjonale jordsmakten. Heller ikke undervurderer vi våre norske motstandere. *dette betydde alle no kunne innse, at* Men selv om en forutsatte at deres hensikter var rene, og at de mente det beste for det norske folk - hvad en for manges vedkommende har all grunn til å betvile - så var og er deres politiske feil uhyre. De angrer no høilydt at de før krigen forråte forsvaret. Men de angrer for sin egen vanskjebnes skyld, og ikke fordi de ved sin forbryterske uanset og forsømmelse satte hele Norges liv og frasted på spill. Heller ikke betenker disse folk at det ikke bare var deres forsømmelse med hensyn til forsvaret, men hele deres politikk, innenriks og utenriks, som var en eneste stor dumhet og en eneste stor forbrytelse mot Norge og mot det norske folk, dets fortid, nutid og framtid. De ikke bare ødela forsvaret, men de trakk Norge inn i krigen.

Er det noen grunn til å tro at folk som har gjort seg skyldige i slike uhyrlige politiske feilgrep og forsømmelser, no plutselig skulde se klart og gjøre det riktige? Såmeget mindre som det

om emigranter er en gammel erfaring at de glemmer alt og lærer ingenting, ^{og beklager} ~~likosom~~ at blinde bakstrevere er de ulykkeligste ledere av en nasjons liv i et stort tidsskifte. Og om våre hjemlige motstandere må en vel si at deres holdning virkelig er preget av den fortvilede og fanatiske fasthengen ved noe som de ser dømt til å gå under, den fullstendig forskruede innstilling som nettopp er sermerket på dem som i en nyskapingens tid ikke forstår verden og sin tid, og i sin blindhet styrter seg selv og ~~sitt~~ land i ulykke.

Slike folk må en ikke overlate et ^{land} ~~folks~~ skjebne, men uskadeliggjøre. De som ikke kan beveges til å omvenne seg eller være loyale, ^{Våre motstandere} blir også uskadeliggjort. ~~Og de~~ burde no innse at de ikke lenger kan unndra seg disse alternativer.

Men når emigrantklikken i London fråtser i sadistiske fantasier om den hevn de skal ta herhjemme over "nasistene", så kan vi bare råde dem til ikke å selge fellen før bjørnen er skutt, og å se til at de ikke selv blir hengt, slik som de også så vel fortjener.

Emigrantregjeringen er forøvrig no satt helt ut av spillet annet enn som et redskap for den engelsk-russiske politikk, hvad Hambro og Nygaardsvold også selv høit klager over. Med urette. Disse folk har virkelig ingen rett til å beklage seg. De har aldri vært annet enn agenter for fremmede makter.

Selv uten hensynet til politisk klokskap og til Norges livsinteresser er det imidlertid uhyrlig at Nordmenn ute eller hjemme vil understøtte de amerikanske, engelske og bolsjevikiske verdens-

Var verdensdel
 maktens bestrebelser på å ødelegge Europa, verdenskulturens sentrum, for å fremme Englands tradisjonelle splitt- og hersk - politikk, Amerikas bestrebelser for økonomisk å trellebinde Europa, og Russlands røde imperialisme, for ikke å tale om hevnlysten og verdenserobningsplanene til den internasjonale jødedom som behersker alle disse tre verdensmakter. *Disse planer kommer*

I det 16. og 17. århundre vakte det uhyre forargelse i hele kristenheten at Frankrikes "allerkristelige" konger gang etter gang allierte seg med de vantro tyrkerne for at disse kunne falle Frankrikes daværende tradisjonelle motstander, Østerrike, i ryggen. Det kan ikke antas at moralen (eller intelligensen) har gjort framskritt siden dengang. Hva skulde ellers verden i vår tid si til at England og Amerika allierer seg med den blodige bolsjevismen for å komme Europa og de germanske folk tillivs?

Herunder var det no ikke engang Frankrikes hensikt å la tyrkerne ødelegge Tyskland. Men det vilde la dem ta Wien, ja slippe dem helt til Rhinen. ~~Men~~ da skulde den franske konge opptre som kristenhetens eneste beskytter mot de vantro, disponere over Tysklands keiserkrone og bli Europas herre.

På samme måte kan en kanskje innrømme at Amerika og England ikke går så langt som å ha til hensikt å la hele Europa bolsjevitere, skjønt det er no jødernes hensikt, og det er dem som trekker i trådene i Amerika og England. Men la være at de engelske og amerikanske makthavere, som enkelte tror, bare vil bruke Russland til å knekke Tyskland, for så, *å la Tyrkerne* ~~likesom~~ Ludvig 14, å opptre som

Disse planer kommer klart fram i det bekjente brev som Baruch Levy i sin tid skrev til Karl Marx. Det heter der: "Det jødiske folk vil oppnå herredømmet over verden ved at det opprettes en verdensrepublikk hvor jødene får borgerrett overalt. I denne nye organisasjon, som omfatter mennesket, vil Israels sønner være det ledende element."

112.

Europas beskytter-og herrer! Selv om det var så, så vet vi at de ikke makter å spille den rolle når Tyskland først er slått. Hvorledes skulde de kunne stanse de røde million-armeer hvis Tysklands krigsmakt ikke kunde det? Bolsjevismen vilde gå sin blodige og ødeleggende gang, både over Skandinavia og Rhinen mot Atlanterhavet. Hvor kynisk umoralsk og hvor avmektige de anglosaksiske verdensmakter er likeoverfor dette fryktelige problem, viser tilfulle deres holdning til ^{myrdelsene} ~~affæren~~ i Katyn-skogen og de polsk-russiske stridigheter, og til de baltiske småstaters og Finlands skjebne!

Til all lykke også for vårt folk, kan vi imidlertid ha en begrunnet forvissning om en annen utgang på tingene. Det er framtidens hemmelighet om Englands vei blir den nasjonale sosialisme eller kommunismen, som det no så raskt glir mot. Men dette kan vi være trygge på: De franske kongers fine tyrkerplan strandet under Wiens murer og ved prins Eugens seire over tyrkerne. På samme måte vil Churchills og Roosevelts planer strande ved at Tyskland og dets forbundne knuser de røde armeer i Russland. Denne seier vil være en skuffelse også for Nygaardsvold og jøssingene, men den vil redde Europa og Norge.

Den konkrete kjensgjerning som vi bør holde fast, er at det egentlige Europa, fra Nord-Ishavet til Middelhavet, fra Atlanterhavet til langt inn i Russland, idag faktisk allerede er forenet - 350 millioner europeere i en samlet blokk, ^{hvis nødvendighet} ~~som~~ no totalmobiliseres for Europas frihetskrig, enten til våpeninnsats eller i arbeidsinnsats.

Denne kjensgjerning borger for Europas og nyordningens endelige seier. Og ~~den videre utviklingen~~ ^{å utvikle} ~~av~~ ^{av denne} ~~av~~ ^{videre} av krigen framtvinger foreløpig sammenslutning av Europa til et fast og fritt forbund av de europeiske nasjoner, med en germansk blokk som kjerne, et ~~stort~~ ^{europaisk} fastlands-forbund som kanskje etterhånden utvides til å omfatte også Russlands forskjellige folk, altså Europas endelige konstituering som verdensmakt i nyordningens tegn, det må være målet for enhver god germaner og nordmann, og synes også å være den dypere mening i dette gigantiske verdensoppgjør. Et resultat stikk motsatt hensikten og håpet til de amerikanske, engelske, bolsjevikiske og jødiske krigshissere som slapp denne grufulle storkrigen løs på menneskeheten.

Mine kampfeller!

Historien viser at ethvert stort tidsskifte berører ikke bare det enkelte europeiske folk, men hele Europas historiske liv. Europa er en enhet. Det ser vi gang etter gang i historiens løp. Som eksempler kjent for alle vil jeg bare nevne reformasjonen og den franske revolusjon hvis bølger også så sterkt overskylltet vårt eget land så fjernt i Nord. Revolusjonens ideer og innflytelse er jo nettopp markert ved 17. mai 1814. Og nå ligger hele Europa på ny i fødselsveene til en ny tids virkeliggjørelse. Igjen et bevis på at vår verdensdel er en verdenshistorisk enhet ^{som ikke vil bli overlatt til skjæbne}. Vær forvissset om at ut av denne store gjering og fare vil denne gang framgå fornuftig ordning i Europa. Utviklingen har før gang på gang prøvet, men på falske veier. Men nå endelig tvinger det

seg fram på en vei som fører til målet: Europas ening og samling
under de germanske folks førerskap!

Dengang da Europa alene var verdenshistoriens skueplass, mente man å kunne utlede den hovedlov for dets liv at Europas frihet og uavhengighet alltid i lengden hevdet seg mot forsøk på et ensidig og voldelig overherredømme. No når hele verden er blitt historiens skueplass, må en lignende lov gjelde for hele verdens liv. Ikke kan det være forsynets mening at Europas nasjoner skal bukke under for eller gå opp i et jødebestemt anglo-amerikansk eller russisk verdensherredømme, hvad enten det benevnes The Commonwealth of God, Salomons Tempel, Atlantic Charter, United Nations, eller Verdenssovjetrepublikken. Vi må trøstig stole på at Europas folk vil kunne hevde sin frihet og uavhengighet som en selvstendig verdensmakt blant verdensmaktene.

Men for at det skal skje, må Europas fastland organiseres i frie, føderative former omkring et fast fellesskap av de germanske folk. Et splittet Europa kan ikke stå seg mot de kolosser av verdensmakter som er vokset fram på sidene av det. I serdeleshet ikke mot et bolsjevikisk Russland, hvis menneskehav vokser med 3 - 4 millioner om året. Med all sin gamle kultur vil Europa og dermed de nordiske stater gå til grunne hvis ikke de germanske folk i Europa finner hverandre, og vår verdensdel samles og organiseres på tvers av ~~sliske~~ ^{shverevopnits} nasjonale særinteresser som blir absurde og uholdbare når de hindrer sikringen ^{selv} av nasjonens livsinteresser. Nøiaktig som det enkelte land går til grunne, hvis det ikke nasjonalt

samles og organiseres på tvers av person-, parti- og klasse-interesser.

Det er min overbevisning at det er på denne vei vi ^{også} må søke Norges framtid, ~~og gjenreisningen av vårt folks frihet og selvstendighet~~ og at vi også på den vei vil nå ~~det store~~ ^{vårt nasjonale} mål: et fritt, stort og lykkelig Norge hvis nasjonale eksistens virkelig er sikret.

Det nasjonale frihets- og selvstendighetsideal er ikke virkeliggjort bare med at en snakker om det. Vi må finne den riktige vei til å gjøre det til en realitet og en trygget realitet.

Derfor må vi forstå tidens lov og gjøre våre nasjonale bestrebelsler til ett med bestrebelsene for germansk og europeisk samling. Jo mer tyngde vi legger i denne innsats og i innsatsen for den europeiske uavhengighetskamp, som også er Norges uavhengighetskamp, dessto mer fremmer vi Norges sak, såvel politisk som økonomisk og kulturelt, og det både til gagn for verden og oss selv. Som den kjente russiske ministerpresident W I T T E allerede omkring århundreskiftet uttalte til en av Tysklands ledende statsmenn:

"De tenker på et Europa som ikke spiller sitt beste blod og sin velstand i innbyrdes strid mellom enkelte nasjoner, som ikke er en befestet leir hvor hvert land vokter på sin nabo, med ett ord, et Europa som utgjør bare en politisk enhet, et eneste stort rike. Da vilde vi naturligvis alle være rikere, sterkere og nå en høiere kultur, og Europa vilde, istedetfor å ruineres under kampens byrder, i sannhet bli verdens herskerinne."

I det europeiske storrom, som forøvrig målt i tidsavstand ikke er større enn et mellomstort europeisk land var for 100 år

siden, vil det norske næringsliv og det norske kulturliv finne uanede muligheter til å utfolde seg, - det samme gjelder de enkelte nordmenn som vil få et utvidet virkefelt såvel ute i Europa som på hjemlig grunn.

Vår industri, våre fiskerier og vår skipsfart, for eksempel, vil, trass i øket økonomisk verdenskonkurransen, bli sikret et stort og stabilt marked. Jeg kan nevne at innen rammen av nyordningen er allerede under virkeliggjørelse bl.a. et industriprosjekt som det alene vil gi vårt land en sikker årlig eksport på flere hundre millioner kroner, og det av et eneste produkt hvortil råstoffene og framstillingskraften hittil har ligget unyttet i Norges natur. Jeg kunde nevne flere lignende eksempler på hvorledes den europeiske nyordning vil gagne Norge. Men jeg vil bare peke på at slike økonomiske kjensjgjerninger, og det ^{for å nevne} at landets indre utbygging ikke lenge vil bli hemmet av partipolitikk, pengetenkningen og arbeidskonflikter, kommer sammen til kraftig å øke Norges økonomiske makt og skape stadig voksende nasjonal velstand. Og i vårt nasjonalsosialistiske program og samfunnssyn ligger garantien for at denne velstand ikke vil komme bare enkelte tilgode, men hele folket, og i første rekke tjene til å løfte det arbeidende folks materielle, sosiale og kulturelle kår. En mere rettferdig fordeling av eiendom og livets goder, og å lage det slik at flest mulig kan eie noe, et hjem, en gård, en bedrift, sin bankkonto o.s.v., det er jo nettopp ^{Norges sosialistiske} vårt sosiale program. Det er også en sikker vaksine mot den røde pest og det beste grunnlag for det som må være hovedformålet

for en riktig norsk politikk: en sterk og sunn nasjon.

Arbeiderbevegelsen strebet ut over landets grenser for å vareta arbeiderklassens interesser og skape et nytt og bedre samfunn og tryggere mellomfolkelige forhold. Hvorfor skal da ikke også vi søke ut over landegrensene for å vareta hele folkets livsinteresser og bygge et nytt Norge i et germansk samarbeide, i et nytt Europa?

Den innflytelse som det norske folk i begynnelsen av sin historie utøvet på den europeiske utviling overgås ikke av noe annet europeisk folk. Hvorfor skal vi, som er serpreget germansk folk, ikke påny kunne gjøre en stor innsats, likesom vi til en viss grad også gjorde det i forrige århundre under vår forbigående nasjonale gjenoppblomstring? Det har alltid vært et serkjenne for nordmennene at de har serlige evner til å gjøre seg gjeldende blant andre nasjoner. De mest typiske eksempler er normannerne i Austrveg og Vestrveg, og i moderne tid nordmennene i Amerika.

Å føre Norge inn i et germansk statsforbund på den plass som det tilkommer i Europa, og dermed skape den eneste mulige sikkerhet for en stor framtid for det norske folk, i det ser jeg min historiske oppgave. På dens virkeliggjørelse tror jeg, og for mitt folks liv og framtid kjemper jeg. Det er min faste overbevisning at mitt livsverk, som alltid har vært å tjene mitt folk, her vil finne sin fullbyrdelse.

Vi har Adolf Hitlers ord for at Norge har en stor framtid og en serlig oppgave å fylle i det nye Europa. Og jeg har hans ord for at Tyskland i den kommende germanske og europeiske nyordning ikke har noen tanke på å kreve mer av Norge enn absolutt nødvendig for våre to germanske folks felles interesser og for Europas sikkerhet, og at nyordningen i Europa, hvis form enno ikke kan fastlegges, skal bygge på de enkelte folks nasjonale egenart og frie utvikling.

Kampfeller!

Veien ligger også her klar foran oss! La oss gå den med

kraft og beslutsomhet! Men én ting må overalt være bestemmerde:
No gjelder det først og framst å vinne krigen! Vi må alle være be-
 sjelet av den samme innsikt i tingene og den samme vilje til total
 innsats som har bragt tusener av våre kampfeller frivillig til fron-
 ten. *Vårt kjerte av midkjærhet lever!*
Køst oss på bålet som ved, bare slektene kender!

Mine kamerater og kampfeller i Nasjonal Samling!

Jeg har no søkt å peke på enkelte hovedmomenter i den ver-
 denshistoriske tid som vi og vårt folk gjennomlever, hovedmomenter
 som i alle disse år har vært bestemmende for Nasjonal Samlings
 kamp og fortsatt må være det. Verdensutviklingen har gjennom de
 siste århundrer, og på alle livets områder styrt mot dette store
 verdensoppgjør og no løst seg ut i dette Ragnarokk, i denne store
 tvekamp mellom en jødiskbetonet verdensutvikling og de nordiskbe-
 stemte europeiske folks motaksjon for å redde sine dyreste verdier
 og sikre sitt framtidige liv.

Skulde en nordmanns plass i denne storstrid være tvilsom?

Men store oppgaver stiller denne store tid til vårt slekt-
 ledd av det norske folk i dette avgjørende vendepunkt i Norges
 historie. Skal disse nasjonale oppgaver kunne løses, kreves en
 kampdyktig, revolusjonær organisasjon, disiplinert og slagkraftig,
 offervillig og utholdende, med sterke, sunne og skapende ideer i
 pakt med tiden.

Det var dannelsen av en slik organisert bevegelse som min
 oppfordring idag for 10 år siden først og framst gjalt. Og utvik-
 lingen i disse 10 år har også gang på gang understreket nødvendig-

heten herav. Hvad vilde Norge vært idag uten Nasjonal Samling? Og hvad vil Norges framtid være uten Nasjonal Samling?

Vi behøver bare å stille oss dette siste spørsmål for å være klar over at idag må oppfordringen til Nasjonal Samling lyde mer inntrengende enn noensinne.

Nasjonal Samling er no en sterk bevegelse, uten sammenligning den sterkeste politiske organisasjon som Norge noensinne har hatt. Og vi har makten i staten og i så godt som alle faglige og andre upolitiske organisasjoner.

Men ett skal vi på denne minnedag være klar over: Nasjonal Samling er drivkraften i hele det nasjonale gjenreisningsarbeidet, og Nasjonal Samling kan aldri bli sterk nokk, for jo sterkere Nasjonal Samling er, dessto sterkere er Norge.

Og derfor skal vi på denne minnedag lovøhverandre å gjøre Nasjonal Samling stadig sterkere og sterkere, ikke bare tallmessig, men fram for alt med hensyn til kvalitet, og alltid sette bevegelsen igjennom overalt uten tanke på egen vinning eller tap!

Aktivitet! Aktivitet! Energisk og utholdende besluttsomhet! Det er oss, hver enkelt av oss, det kommer an på! Det er vi som har ansvaret for Norges skjebne!

Jeg retter denne appell til hver enkelt av Dere i denne tusentallige forsamling av gamle prøvede kampfeller, og jeg retter den til alle Dere kampfeller utover landet som no gjennom radiø er med i dette møte!

Jeg vil slutte med de ord som et av Riksforsamlingens mest framragende medlemmer, Christian Magnus F A L S E N, uttalte

på Eidsvoll 17. mai 1814:

Skal vi tape motet enno før banen er rett begynt, selv dra vår bestemmelse i tvil?

Nei! La oss stille oss våre forfedres eksempel for øinene, og erindre at kraft, mot og enighet overvinner alle vanskeligheter! La oss erindre, hvad vi er vårt fedreland, vår ære, oss selv og våre etterkommere skyldig!

La oss ikke handle således at våre barn og barnebarn skulde forbanne vårt minne!

Gjennom oppofrelse og farer skal vi kanskje kjempe oss fram til det store mål, men herlig vil lønnen være, og stort vil vårt navn bli i historiens årbøker!

Frontkjemper!

Dere har nu gjort deres plikt ute ved fronten og har gjort hvad dere har kunnet for ~~at gjøre Norge fritt og stort i Norden Norge Nilling~~
~~i det nye Europa.~~
 Jeg venter av dere, at dere nu på hjemmefronten gjør samme iansats ved at gå aktivt inn i Hirden som er bevegelsens ryggrad.

Jeg ønsker dere fortsatt hell i arbeid for land og folk ~~af~~ *af fedreland.*